

Ure kralja Mina

Pridobljeno iz Wikivira, dne 03/15/20

Ure kralja Mina
Bina Štampe Žmavc

Spisano: Uredila Sabina Osolin

Izdano: Štampe Žmavc, Bina (1996). *Ure kralja Mina*. Ljubljana: Mladinska knjiga. ([COBISS](#)).

Dovoljenje: To delo je objavljeno s pisnim [dovoljenjem](#) avtorja, pod pogoji licence [Creative Commons Priznanje avtorstva-Deljenje pod enakimi pogoji 3.0](#).

Izvozi v formatu:

[epub](#)

[mobi](#)

[pdf](#)

[rtf](#)

[txt](#)

Ta zgodba je o kralju Minu,
davnih kraljev slavnem sinu,
ki ni ga zmagal meč poraz,
dokler ni z žezlom dregnil v Čas.

Glej tudi članek v [Wikipediji](#):
[Ure kralja Mina](#)

Čeprav je vladal vdilj in dalj,
je bil Čas premogočen kralj,
brez meča mu krivil je stas
in gube rezal mu v obraz.

Srdito se je branil kralj,
iskal čarobnih pomagal
za nitke prvih sivih las,
za ur bežečih mrzek glas.

V neki, s soncem obsijani deželi, je živel kral Min.

Bil je mogočen, kot le more biti kralj bogate in prostrane dežele. Tudi največji obrekljivci niso mogli najti nobene, niti najmanjše razpoke v njegovi mogočnosti! In

vendar je bila.

Nekoč. bilo je na predvečer njegovega rojstnega dne, je kralj Min sanjal nadvse nenavadne in moreče sanje.

Sanjal je o podivjanih urah, udarjajočih z gongi in nihali, ki so drvele za njim, grozeče tiktakale in bile nad njegovo glavo. Kralj Min je bežal, bežal ... in sredi bega ves poten prebudil ravno v trenutku, ko so ure v kraljevi sobani zadingdongale, zakukale in zabimbamale enajsto uro ponoči.

Še ves pod vtisom morečih sanj je skočil pokonci in si v grozi zatiskal ušesa.

"Tiho, tiho, ve časofrene časotulje!" je skušal preglasiti zveneče glasove ur.

A ure so kar bile, dingdongale in kukale, čeprav so že zdavnaj odbile enajsto!

»Še v spanju me ne pustite pri miru!« je jezno kričal kralj. »Mar ste znorele ...?!« je besno dirjal od ure do ure in upal, da bodo vendarle utihnile.

Potem se mu je posvetilo, da sam ne bo nič opravil, zato je na vse grlo zarjovel, da je zadonelo po dolgih grajskih hodnikih:

»Uraaarčeeek ...! Uraaarčeeek ...! Brž, brž, kraljeve ure so znorele!«

Že čez nekaj trenutkov jo je primahal skozi vrata Uraarček, spotoma pomirljivo ponavljajoč: »Sem že tukaj, veličanstvo, že grem, veličanstvo!«

Kralj je divjal sem in tja po sobi in ves iz tira kričal, kot bi mu šlo za krono: »Tak ustavi že vendar te iztirjene časoklepke! Ustavi jih!«

Uraarček se je pomirljivo in malce porogljivo nasmihal kraljevi nestrpnosti ter urno uravnaval podivjane urne mehanizme.

»Vse potrebuje svoj čas, veličanstvo! Tudi uravnavanje ur! Jih že ustavljam, veličanstvo ...! Je že opravljeno, veličanstvo!« je spretno zapiral vratca dragocenih in manj dragocenih ur v kraljevi sobani.

Kralj je upehano sedel na posteljo in jezno zagolčal: »Te ... Te časoklepke, časohlepke, časopetke ...! Te ... časulje, časotulje, časofurije ...!«

»Tudi ure se lahko pokvarijo, veličanstvo,« se je nasmihal Uraarček. »Ne samo ljudje!«

»Že, že! A kraljeve ure se ne bi smele takole spozabiti – kot kakšne sejmarske ure furije!« je jezno zabrundal kralj.

»Ure so ure, veličanstvo!« je skomignil z rameni Urarček. »Sejmarske ali kraljeve – vse merijo čas, » je urno pospravljajal orodje.

Kralju se je pomračilo čelo. »Čas, čas!« je nekam obupano zamrmral. »Ko smo že ravno pri času ... Kaj vidiš, Urarček, ko me pogledaš?«

»Vas, veličanstvo!« je z nasmehom odgovoril Urarček.

»Mene!« se je posmehnil kralj. »To vem tudi sam. A kaj vidiš ... na meni ...?« je z nelagodjem dodal.

»Vidim vaše kraljevsko spalno oblačilo, veličanstvo!«

Kralj je postal nestrpen: »Ne, ne! Sprašujem, kaj vidiš ... recimo na moji bradi?!«

»Vidim vaše kraljevske kocine, veličanstvo!«

»In kakšne barve so te kraljevske kocine?«

»Veliko je črnih ..., precej sivih ... in nekaj belih je vmes,« se je nasmehnil Urarček.

Kralj je prizadeto omahnil na posteljo, se pocukal za brado in s tresočim glasom zamomljal:

»Sivih ... Belih ... Torej je res!«

»Seveda je res, veličanstvo! Jaz nikoli ne lažem!«

»Tudi moja brada ne laže ...« je prizadeto prikimal kralj. »In brada mi govori, da se staram, staram ...«

Stopil je k oknu, razgrnil zavese in globoko vdihnil poživljajoči nočni zrak, ves prežet z majskimi vonjavami. »Jutri imam rojstni dan, jaz pa sanjam o podivjanih urah! Kakšna mila majska noč!« je s polnimi pljuči okušal vonljiv zrak, ki ga je blag vetrc zanašal v sobo. »Mmm, vse cveti, Urarček! Le moja brada sivi!«

»Vsi se staramo, veličanstvo. Čas samo čas je!« je tiho dejal Urarček.

A kralja je znova popadla jeza.

»Ampak jaz se nočem starati! Kralji smo večni, moramo biti večni!«

Skočil je pokonci in udaril po zvoncih budilke, da so oglušujoče zazveneli. »Ure so krive! Vsega so krive ure! Prehitro tečejo. Prehitro žro čas!« Dirjal je po sobi od ure do ure in ihtavo česnal: »Ve ... ve časovalke, časotkalke, časoderke, časožerke, časunke, časosledke, časovnice ..., ki matirate sredi kraljeve šahovnice!«

»Ure, veličanstvo, niso nič krive!« ga je skušal pomiriti Urarček. »Ure so samo časokazi. Mi pa smo časogledi in časosnedi. Sami merimo in jemo svoj čas!«

Kralj je kar pozelenel od jeze. »Jaz ga že ne jem! Si znorel, Urarček?!«

»Jaz tudi ne!« je pomirljivo zamahnil z roko Urarček. »To se samo tako pravi, veličanstvo! Ker času ni potrebno, da ga merimo! Čas je brezčasen. Le mi smo začasni.«

»Ampak jaz nočem, slišiš, nočem biti samo začasen!« je vpil kralj. »Saj sem vendar kralj!«

»Oprostite, veličanstvo,« je blago dejal Urarček, »toda tudi kralji so v kraljestvu časa samo začasni, za-časni! Čas teče pred nami, mi lezemo za časom! Čas čaka, da minemo, potem neha teči!«

Kot bi poslušala Urarčkove besede, se je pojoče oglasila stara ura kukavica.

»Ob pravem času si se oglasila, kukavičasta časoklepka!« se je jezil kralj.

Takrat sta se oglasili z globokim dingdongom in bimbamom še dve uri in ubogi kralj je bil prepričan, da se ure poigravajo z njim kot z igračko.

»Slišiš? Norčujejo se iz mene! Te tiktakajoče stenske pošasti!« je obupano krilil z rokami.

»Nikar se spet ne jezite na ure, veličanstvo! Samo svoje delo opravljajo. Vi kraljujete, one vam merijo čas!«

»Jaz jim nisem nič ukazal, naj ga merijo,« se je jezil kralj. »Jaz nisem rekel, da lahko tiktakajo, bijejo in dingdingajo! Jaz si želim brezčasen čas, razumeš, Urarček?! Želim si, da bi bila moja brada spet črna in moja noga poskočna kot srna!«

Kralj je utihnil in zamišljeno potrkaval s prsti po budilki.

»Urarček,« je nadaljeval čez nekaj trenutkov, »ali imajo povsod po svetu enake ure?!«

»Ne, veličanstvo. Imajo na moč različne, kolikor mi je znano.«

»Torej je mogoče, da imajo tudi različen čas?« je hlastno vprašal kralj. »Recimo ... počasnejši od našega!«

Urarček je nejeverno zmajal z glavo. »Ne vem, veličanstvo. Čas je čas.«

»Pa vendarle, Urarček,« je z upanjem začel kralj, »kaj če se kje skriva uganka časa, ki je še nismo rešili?!«

»Morda, veličanstvo. Svet je velik, čas pa še večji!«

Kralj je skočil na noge in začel razburjeno hoditi po sobi gor in dol in na ves glas razpredal svoje misli.

»Ah, Urarček, ko bi obstajala dežela ... svet ..., kjer bi bil čas drugačen! Kraj, kjer se ne bi starali! Kraj, ki bi se skoraj dotikal večnosti!«

»Ne vem, veličanstvo,« je odkimaval z glavo Urarček, »ki vsi se na nek način dotikamo večnosti. Tudi tukaj!«

»Že, že,« je žalostno povzel kralj, »a dotaknemo se je šele takrat, ko nam smrt zatisne oči. Jaz pa bi rad živ prišel vanjo, se je dotaknil in jo zadržal ..., vsaj za nekaj časa!«

»Večnost ne more biti samo za nekaj časa, veličanstvo!« se je nasmehnil Urarček in se prijazno zazrl v kralja.

»Pa naj bo za zmeraj!« je vzkliknil kralj. »Še bolje. Ah, predstavljaš si, da bi ti vsaka pomlad vrnila cvetje na lica in moč v noge! To bi bila čarovnija! Urarček, ti se spoznaš na ure in čas, ali obstaja taka čarovnija?! Čarovnija časa?!«

»Jaz ne vem zanjo,« je žalostno odkimaval Urarček. Potlej se je zamislil in obotavljajoče dodal: »Morda pa ve zanjo čarovnik! Pravijo, da ni boljšega od njega. Da ni čarovnije, ki je ne bi poznal! Povprašajte ga, veličanstvo, pa boste videli!«

Kralju Minu se je zjasnilo lice. Urarček je imel prav – o čarovnijah je res najbolje povprašati čarovnike!

Poklical je služabnika Alfreda in mu naročil, naj pri priči pripelje Čarovnika.

Urarček je komajda utegnil pogledati na uro, ko je v kraljevo sobano neslišno stopil Čarovnik, spotoma uganjajoč svoje drobne čarovnije.

»Poslali ste pome, veličanstvo!« se je globoko priklonil. »Si je veličanstvo zaželelo kakšne majhne čarovnije, ker ne more spati?« je poizvedoval.

Kralj je nestrpno odmahnil z roko, se približal Čarovniku in se mu zagledal v oči.

»Ne, Čarovnik!« je napeto dejal. »Zdajle me ne zanimajo tvoje majhne čarovnije. Nič hokus pokusov, skokus skoktokusov, miš maš magije in šamanamije!«

Čarovnik je zmignil z rameni, kralj pa ga je še zmeraj strmo gledal v oči in nadaljeval: »Zdajle me zanima prav posebna, največja čarovnija!«

Čarovnik je bil zmeraj bolj presenečen, a pogleda vendarle ni umaknil.

»Rad bi,« je tiho dejal kralj, »začaraj, da bo moja brada spet črna!«

Čarovnik je presenečeno za korak odstopil, pogledal kralja in sprenevedajoče izustil: »Pobarvajte si jo, veličanstvo! Za to potrebujete brivca, ne mene.« Kralju so v jezi vzplamtele oči.

»Ne norčuj se iz mene, Čarovnik! Dobro veš, kaj hočem! Ne maram pobarvane brade! Hočem pravo, mlado črno brado!« Snubeče se je zazrl v Čarovnikove oči in nadaljeval: »Ti si vele mojster čarovnije! Ustavi čas! Začaraj čas! Naj lebdi pred menoj kot tvoja kašmirska preproga! Ustavi ga za tako dolgo, da bo moja brada spet črna in mlada!«

V sobani je nastala groba tišina, ki jo je motilo le tiktakanje kraljevih ur. Nekaj trenutkov so vsi trije prisluškovali enakomernemu tiktaku neutrudnih predilk časa, potlej pa je Čarovnik komaj slišno spregovoril:

»Tega ne morem, veličanstvo! Začarati . . . , ustaviti časa! Toda morda bi veličanstvu zadostovale kakšne druge čarovnije,« je z upanjem nadaljeval. »Kajti vsaka, tudi najmanjša čarovnija, je trenutek začaranega časa. In mnogo takih trenutkov . . .«

Kralj je nestrpno odmahnil z glavo. »Ne zanima me čarovniška matematika! Samo zavlačuješ z odgovorom!« se je trdo zazrl v Čarovnikove oči.

Čarovnik je izmaknil pogled in obotavljaje dejal: »Rekel sem, da je vsaka dobra čarovnija trenutek začaranega časa! Jaz pa vam lahko pričaram veliko takih trenutkov, veličanstvo!« »Pa bo zato moja brada spet črna in moja noga poskočna kot srna?!« je napeto vprašal kralj. Čarovnik je razprostrl pred očmi tenko, svileno rutico in zamrmral, kot da obžaluje svoj odgovor:

»Žal ne, veličanstvo! Čarovnik časa je veliko mogočnejši od mene!«

Kralju je legla čez lice temna senca obupa.

»Pa od drugih?« je vprašal. »Saj na svetu kar črnolazi čarovnic in čarovnikov, coprnic in coprnikov, mistagogov in čarologov ... in vseh drugih iz čarovniških logov!«

»Lahko jih povprašate, če mi ne verjamete, veličanstvo!« je zamrmral Čarovnik.

»Zdajle?!« se je začudil kralj.

»Zdajle!« je rekel Čarovnik in se globoko priklonil kralju. »Noč, veličanstvo, je ravno pravšnji čas za skrivnostna vprašanja in odgovore.«

Potlej je pričel pripravljati mizo za čarovniško seanso. Kralj in Urarček sta napeto gledala, kaj bo.

Čarovnik je pogasil vse luči in pustil goreti samo debelo svečo na mizi.

»Sedite, prosim, na tale stol, veličanstvo,« je spoštljivo dejal kralju.

»Vi pa semkaj, Urarček! Ste pripravljeni?« je vprašal kralja.

»Sem ...!« je z zadržanim glasom izdaval kralj.

Čarovnikove roke so izzvale zvok nenavadne, skrivnostne piščali in iz vseh kotov sobane se je zaslišalo plahutanje nevidnih kril, pridušenih strmoglavljenih vzkrikov ..., bitje globokih gongov ... in plamen sveče je vznemirjeno zatrepetal.

Čarovnik je, zvit v globokem turškem sedu, zamahnil z rokami in spregovoril nevidnim obiskovalcem:

»Čar-ovniija, co-prniija,

tajna moč in mimikrija,

kabala in okultija,

šaman-aman-naš-magija ...

Tajne sile, tajne tajne,

tajnih zvokov domovanje,

tajnih zenic lesketanje,
tajno tajnih misli glas,
kdo močnejši je od nas ...?!«

Kralj in Urarček sta prisluškovala v temo. Po sobani je mahoma zašumelo toliko kril, da je plamen sveče komajda še brlel in iz vseh kotov so se zaslišali skrivnostni, šepetajoči glasovi. Kralj in Urarček sta bila prepričana, da so glasovi ženski – vprašati pa nista upala.

»Poslušaj čaroglednice,
čarobesednice, čarovednice,
čarosnednic jasni glas –
največji je čarovnik čas!
Čaass ... Čaass ... Čaass ...«

Glasovi so se počasi izgubljali v globokem odmevu, za njimi pa so napolnili prostor nizki moški glasovi.

»Poslušaj čarovalce,
čarotkalce, čaroznalce,
čaromane in šamane,
mistagogov misli glas –
največji je čarovnik čas!
Čaass ... Čaass ... Čaass ...«

Potlej so izpuhteli v neznano tudi moški glasovi, sobo je preplavilo bitjeskrivnostnih gongov in šumenje odhajajočih prhutajočih kril.

Kralj je živčno planil pokonci, prižgal luči in hlastno zavpil: »Počakajte! Kaj se vam tako mudi? Ne odhajajte še! Kam se vam tako mudiii!«

A v odgovor je dobil le odmev lastnega glasu.

»Odšli so, veličanstvo!« je tiho dejal Čarovnik in se dotaknil kraljeve rame. »Kar so imeli povedati, so vam povedali!«

Kralj se je razočarano sesedel na kanape. »Pričakoval sem drugačen odgovor!« je vzdihnil. »Saj čarovniki so vendar zato, da naredijo tisto, česar drugi ne morejo, da pričarajo tisto, česar ni ... in začarajo tisto, kar je ...«

»Ne zmeraj, veličanstvo! S časom ... ne moreš zobati čarovnij!« je tiho rekel Čarovnik in v hipu pričaral možiclja, ki je imel zdaj črno, zdaj sivo in belo brado.

»Moreš ali ne moreš, jaz bi jih rad!« je zavzdihnil kralj in se potopil v molk. Potlej je nenadoma zavpil, da je šlo skozi ušesa: »Urarčeeek!«

Urarčka je kar vrglo pokonci.

»Saj sem tukaj, veličanstvo!« je presenečeno izdaval in prisluškoval, če je spet kaj narobe z urami. Nič. Tekle so, kot je treba.

»Pa saj ni nič narobe z urami, veličanstvo, « je veselo dejal. »Tiktakajo kot urce!«

Kralj je jezno udaril z nogo ob tla.

»O tem, ali je kaj narobe s kraljevimi urami, odločam jaz!« se je potrkal po prsih. »A zdaj ne gre za to! Pravkar se mi je porodila genialna ideja,« je dejal in pomignil Čarovniku, da lahko odide. »Hvala, Čarovnik, ne potrebujem te več! Lahko greš!«

Čarovnik se je molče priklonil in neslišno zapustil kraljevo sobano.

Kralj se je nestrpno obrnil k Urarčku in mu pomignil, naj sede k njemu na kanape.

»Poslušaj, Urarček! Ker čarovnik ni nič opravil s časom, ker pravi, da z njim ne moreš zobati čarovnij, se bom pač s pošastjo spopadel sam!« se je potrkal po prsih. »Jaz –

kralj, sem od tegale trenutka dalje – ves, kar me je – na lovu za časom! Ti, Urarček, pa mi boš pri tem pomagal!«

Urarčku je zaprlo sapo, potlej pa mu je šlo kar malce na smeh, ko je rekel:

»Urarji imamo res časa na pretek, kot bi se reklo ... A še zdaleč ne toliko, da bi ga razsipali za kralje na lovu za časom, veličanstvo! Saj ne mislite resno?«

»Mislim čisto zares. – Mmmm ... Mmmm!« je z užitkom dejal kralj. »Jaz bom kraljevski lovec in čas bo moja divjad!«

»Bojim se, veličanstvo, da je čas lovec, ne divjad. Lovec, ki ustrelil naravnost v srce!« je previdno pripomnil Urarček.

»Hahaha, hahaha! Se ti pa že na jeziku vidi, da si Urarček. In sto let za časom, kar se lova tiče! Divjad še nikoli ni ustrelila lovca! Lovca ...! Hahaha!«

»Saj to je ravno tisto,« se je previdno odkašljaj Urarček, »kdm, kdo je kdo! Kdo lovec in kdo divjad!«

»So ti ure sedle na ušesa, da nič ne slišiš?!« je skočil kvišku kralj in s prsti tlesknil Urarčku pred nosom. »Jaz se kralj lovec! In čas je moja divjad! Nalovil si ga bom za mlado črno brado in še več ...!«

»Zdi se mi, da ste si zbrali,« je Urarček globoko zajel sapo, »najbolj divjo in neukrotljivo divjad na svetu, veličanstvo!«

»Ravno taka ... najbolj divja ...« je kralj glasno počil dlan ob dlan, »najbolj neukrotljiva, je edino vredna kraljevega ulova! Lovil jo bom od zore do mraka, od mraka do belega dne ..., dokler ... dokler moja brada ne bo spet črna in moja noga poskočna kot srna!«

Urarček je porogljivo nagnil glavo na stran ter pomenljivo zakašljaj.

»Kako pa mislite ujeti to neukrotljivo divjad, veličanstvo? Čas ..., oprostite, hotel sem reči ... ta divja divjad je popolnoma neobčutljiva za svinec, veličanstvo! Tudi zlata krogla ji ne pride do živega! Zlat trnek ji še luske ne vzame!«

Kralj se je samozavestno počil po stegnih.

»Urarček, Urarček!« se je divje zasmel. »Kraljevski lovec bo lovil svojo divjad na zvijačo! Nastavil ji bom ... past! Past za čas ...! Hahaha! Urarček, si slišal! Divjad se

bo ujela v kraljevo past za čas!«

Urarček je od presenečenja začel navijati svojo uro, čeprav je bila že zdavnaj navita, in ponavljal kraljeve besede, kot da ne more verjeti temu, kar je slišal.

»Kraljeva ... past ... za čas ...?« je na dolgo zategnil. Potlej se je nasmehnil sam vase, zmignil z rameni in dodal: »Ni slab izraz, veličanstvo! Dvomim pa, da se bo obnesla ... v praksi, khmm, v praksi!«

»Seveda se bo!« je samozavestno dejal kralj. »Najboljše pri pasteh je namreč to, da se obnesejo! Z majhno pomočjo tvoje urarske spretnosti in s kančkom kraljevske miselne okretnosti ... škljoc!« je zarjovel kralj, da je Urarčka kar streslo. »Škljoc, pa te imam! V kraljevi pasti, jegulja časa!«

»In kakšen naj bi bil moj prispevek k pasti za čas, veličanstvo?«

»Upočasnili boš ure, Urarček!«

»Uuppočasnil ureee ...?!«

»Kajpada, Urarček, ure, uree! Tvoje urce! Malce jim boš privil pljuča, pa bodo tekle z malo manj sape! Tvoje tiktakajoče ..., bimbambijoče ... stvarce! Časoklepke, ki mi klepljejo čas! Časožerke, s polnimi golti časa!«

»Pa kaj vam bodo upočasnjene ure, veličanstvo?!«

»Kaaaj! Naviti si v eno stran, kot kolesca tvojih uric! Manjka ti kolesce za okretnost v vseh smereh! Poslušaj ...!« je kralj pomignil proti uram na steni. »Nooo ...? Kaj slišiš, a ...?!«

»Ure, veličanstvo!«

»Ure, ure ...! Mislím, kaaj slišiš?! Kakšen glaas slišiš? Kakoo ... pojejo tvoje urce ...?!«

»Tik tak ..., veličanstvo!«

Kralj se je od smeha udaril po kolenih.

»Lej ga no, se je le spomnil, kako mu klepljejo urce! Tik tak ... tik tak ..., to je tisto!«

»Tik tak, tik tak ...! Saj ne more biti drugače,« se je smejal Urarček.

»Od-slej bo drugače, Urarček! Od-slej bodo klepale po moje! Upočasnil bom njihov tik tak ...! Polenil jim bom bim bam ...! Pre-polovil jim bom din dong ...! Da mi bodo požrešnice, časožerkice nevede podarile svoj čas!« je pohlepno dejal kralj. »To bo moj podarjeni čas! – Kaj praviš na to, Urarček?!«

»Podarjeni čas je darilo, ki ni nikoli podarjeno, veličanstvo!«

»Res si navit v eno stran, kot kolesca tvojih urc! Potrudi se malo! Razmigaj kolesca v glavi! Kaj sva že rekla, kako pojejo urce ...!? Nooo?! Tiiik ...«

»Taaak ...« je smeje dodal Urarček.

»No, si videl,« je zmagoslavno vzkliknil kralj. »Tik tak pojejo zdaj! Od-slej pa bodo tiktakale po moje! Drug-ače! U-po-čas-nje-no ...! Pre-pol-ovljeno ...! Recimo ... ti-ik, ta-ak, ti-ik, ta-ak, ti-ik, ta-ak ...« je začel z nogo udarjati takt. »No, ti je že kaj bolj jasno, kje tiči past!? Past za čas!?«

Urarček je kot uročen ponavljal za kraljem:

»Ti-ik, ta-ak, ti-ik, ta-ak ...!« Niti najmanj ubrano mu ni zvenelo v ušesih.

A kralj je naprej in naprej frenetično udarjal z nogo novi tiktak in privoščljivo pogledoval ure na steni, ki so ubrano, nič hudega sluteč, še zmeraj tekle po starem.

»Le klepljite ...! Časoklepke ...!« se je hudobno posmejal kralj in jim požugal. »Ššššt, ššššt ...! So vam urce štete!« se je od veselja zavrtel in zapel, da so Urarčka zboleli ušesni bobniči.

»Ti-ik ... kraljevi tri-ik,

ta-ak ... je dolg kot vla-ak,

ti-ik ... kraljev zapi-ik,

ta-ak ... je čas krotak ...!«

»Čas je bumerang, ki te udari v glavo, veličanstvo! Ne zdi se mi niti malo krotak!« je zmajeval z glavo Urarček.

Kralj pa se ni zmenil za njegove dvome, še naprej je poplesaval po sobani in se gromoglasno veselil.

»Zagotavljam ti, da je lahko čisto krotak! Če mu znaš nadeti uzdo! Če ga znaš u-dom-ačiti! U-po-čas-niti! V past u-lov-iti! A najprej je treba obrzdati njegove male, dirjajoče pošasti! Časofrene časofurije! Časofurijaste časofrenke! Na delo, Urarček! Privij jim pljuča, da bodo tekle z manj sape in nasople več časa zame! Od zdaj naprej bodo tiktakale po moje! No, kaj praviš na mojo čarovnijo?« se je kralj izprsil pred Urarčkom.

»Ne vem, če se bo obnesla,« je dvomeče rekel Urarček. »A lahko poskusiva, veličanstvo! Kar se mene tiče, bodo zjutraj vse ure tekle po novem, upočasnjenem voznem redu!«

Natanko tako se je tudi zgodilo. Ko se je kralj drugo jutro prebudil, so vse ure v njegovem kraljestvu tekle po novem voznem redu, kot je bil napovedal Urarček. Tekle so s prepolovljenimi pljuči, v prepolovljenem tiktaku ...

Kralj Min je zadovoljno prisluškoval novim tiktakastim glasovom in se veselil bistrumne pasti za čas.

»Uspelo ti je Urarček!« je trepljal Urarčka po ramenih. »Ah, urce, urce!« je vzdihoval. »Kako sladko zveni v ušesih vaš prepolovljeni ti-ik, ta-ak ...! Še slišim, kako mi doteka čas! Čisto nov, novcat čas!«

»Novi čas je čas, ki še ni pritekkel do nas, veličanstvo!« je v dvomu dejal Urarček in preizkušal bitje ur. Za vsak slučaj, da ne bi bilo kaj narobe!

Druga za drugo so se oglasile ure v kraljevi sobani in zadingdongale, zabimbale, zabimbamale in zakukale muziko svojih prepolovljenih pljuč: bi-im, ba-am, di-ing, do-ong, kuu-kuu ...!

»Tako je prav – po novem, urice!« se je veselil kralj, hodil od ure do ure ter si nabiral čas. Le takrat, ko se je znašel pred peščeno uro, se mu je obraz znova za trenutek pomračil, kajti pesek ga je zmeraj spomnil na minevanje.

»Ssssssss! Kar trese me! Slika kot kača sredi puščavskega peska! Prava sreča, da si ji upočasnil drsenje, Urarček! Prava sreča, da si polenil vse ure! Res si mojster, Urarček! Bravo, mojster! Bravo, urce! Saj ste pravzaprav čisto prijazne, krotke časotepkice!« je razneženo besedičil. »Kadar ne tiktakate po svoje!« je strogo dodal.

»Ure nikoli ne tiktakajo po svoje, veličanstvo!«

»Jasno, Urarček! Hotel sem reči, kadar tiktakate po moje! Urce! Kadar mi takole dobrotljivo tiktakate čas! No, Urarček, se je past za čas zaprla ali ne?!«

»Zaprla že, veličanstvo ...! Ali pa se je vanjo ujela tudi vaša divjad, tega pa žal ne vemo!« »Seveda vemo!« je zmagoslavno vzdiknil kralj. »Urce vendar tiktakajo počasneje, čas pa se nabira ... in zastaja v kraljevi pasti za čas! Z vsakim ti-ikga je vse ve-eč, z vsakim ta-ak je strah odve-eč!« je globoko zajemal sapo. »Ah, končno lahko brez skrbi zadiham v upočasnjeni čas! Ti-ik, ta-ak, ti-ik, ta-ak! Se že polnim s časom, s sladkim, podarjenim časom tvojih ukročenih uric, Urarček!« je trepljal Urarčka po ramenih.

»Me veseli, veličanstvo, če sem vam lahko kaj pomagal! Ure so včasih prava nadloga, to sam dobro vem, ko jim škrebujem po trebuhih! Čas pa je še večja! Še kocine mu ne moreš izdreti, kaj šele, da bi mu utegnil pregledati trebuh!«

»Pa sva ga vseeno ukanila, Urarček! In zagotovo mu bova izdrla vsaj nekaj sivih kocin iz moje brade! Zdaj, ko teče počasneje! Celo hrbet mu bova utegnila pogladiti!«

»Ure so ure, veličanstvo. Čas pa je čas. Čas te ne počaka, četudi ure počasneje tiktakajo! Čas čaka, da mineš, potem neha teči!«

»Ti si pa res pravi nejeverni Urarček! In ravno zdaj, ko nama vse leti točno kot urca! Zapomni si, kar je bilo, je bilo! Zdaj pa je cel ti-ik, ta-ak drugače!« Kralj je zadovoljno lopnil Urarčka po rami in poplesovaje po sobi na vse grlo zapel:

»V pesti – pasti čas stoji,

kot začaran piš lebdi,

že mu rahlo puščam kri,

malce prerahljam kosti!

Hahaha ...! Pa sem ga! zdaj si pa res zasluživa zajtrk, Urarček!« je razigrano dejal in pri priči naročil kraljevski zajtrk.

»Glejte, da bo imel kruh debel, zlato rumen jajčni namaz ...! Brez tega ni nič! Hahaha, Urarček, zlat jajčni namaz čez najin ukročeni čas! Ni slabo, kaj?!«

»Mmmm, kar se jajčnega namaza tiče ..., nisem imel nikoli ničesar pripomniti, veličanstvo!« je spoštljivo rekel Urarček in pomežiknil kralju v znak globokega sporazumevanja dveh pravih sladokuscev. Sedla sta za mizo in kralj je nestrpno pogledoval prosti vratom, skozi katera bi moral vsak čas stopiti kuhar z zajtrkom.

»Noo, bo že kaj?!« je nestrpno klical v kuhinjo.

»Tako, veličanstvo! Po uri – kot zmeraj, veličanstvo!« se je slišal iz kuhinje kuharjev glas.

»Mar še kure lovite?!« je ihtavo kričal kralj. »So gnjati še v dimniku? Ali pa celo dirjajo s prašiči po dvorišču?!«

»Natančno po uri, veličanstvo! Kot zmeraj, do minutke natančno!« je potrpežljivo klical iz kuhinje kuhar in ropotal s kozicami.

»Meni se zdi veliko počasneje, kuhar! Strašansko počasi!« je nestrpno zagolčal kralj, da je šlo Urarčku pošteno na smeh.

»Veličanstvo se je pa kmalu naveličalo novega, upočasnjenega časa!« je pomenljivo pripomnil in pogledal kralju naravnost v oči.

»Hudiča, naveličal, Urarček!« je ta v zadregi lopnil s pestjo po mizi. »Ti me pa zmeraj ob pravem času z nihalom po glavi!«

Urarček se je veselo namuznil: »Pravi čas je vsak čas, ki ga lahko ujameš, veličanstvo!«

Kralj je začel s prsti nestrpno potrkavati po mizi, rekoč: »Seveda, saj sem ga ujel, upočasnil ... U-p-o-č-a-s-n-i-l ...« Ob tem je, nevede, zmeraj hitreje bobnal po mizi.

»Sebe pa še niste upočasnili, veličanstvo! Še zmeraj tečete po starem!«

Kralj je prenehal z bobnanjem in se nejevoljno zagledal v Urarčka.

»Eh, kaj bi po starem, Urarček! Po novem, po novem ... ti-ik, ta-ak, ti-ik, ta-ak ... Hudirja, je moj zajtrk izpuhtel v zrak?! Saj ne, da bi bil neučakan,« je opravičujoče pogledal Urarčka, »kje pa, ti-ik, ta-ak, sploh ne! Pa vendar, Urarček, kar na stežaj odpri vrata v kuhinjo, da bom slišal, če pripravljajo moj zajtrk, ali bulijo v strop in čakajo, da jajca sama popadejo v ponev!«

Urarček je stopil k vratom in jih z globokim priklonom na stežaj odprl na vsako stran, da se je iz kuhinje zaslišalo mamljivo cvrčanje in vrenje in brbotanje ter lajšalo kralju gorje čakanja na zajtrk.

»No, zadovoljni, veličanstvo?! Mmmm, tudi diši prav krepko in obetavno.« Kralj je slastno razpiral nosnice in vohal kot lovec divjačino.

»Mmmm ... diši ..., mmm ..., tako slastno, tako divje diši, da bom vsak čas izgubil potrpljenje!« se je komaj premagoval, da ni planil pokonci. »Ne, ne, kaj bi izgubljali potrpljenje! Potrpljenje je skušnjavec časa! In pravzaprav čisto zdrava, koristna dobrina! Tako se krepí volja!« se je udaril po prsih, »tudi kraljeva! Mmmm ..., mmm ..., ti-ik, ta-ak, ti-ik, ta-ak ... kako dišiii ...!«

»Naj raje zaprem vrata, veličanstvo?!« je porogljivo vprašal Urarček.

»Kje pa, ni treba, ni ...« je kralj glasno požiral sline, »mmm, mmm, treba ... Kaj si že rekel, Urarček?«

Urarček se je zasmel, kolikor so mu zmogla pljuča in ustni koticí.

»Nič pomembnega, veličanstvo! Kar prepustite se vonjavam, saj so vendar vredne kraljevega nosu!«

»Že, že,« je nestrpno godrnjal kralj. »A od vohanja še nihče ni postal sit! Treba je tudi kaj pogoltniti, ne samo sline!« je glasno požiral sline, potrkaval po mizi in premagoval kraljevsko lakoto.

Borba je bila huda in Urarčka ni prav nič presenetilo, ko je kraljevska volja popustila pred kraljevsko lakoto in je lačni kralj zarjovel kot lačni lev:

»Tole, Urarček, so pa prehudi čakalni roki za moj želodec! Takega nesramno dolgega časovnega zamika pa moj trebuh ne more prenesti!«

»Vse je najprej v glavi, veličanstvo!« se je smejal Urarček. »Časovni zamik je, če se nam čas v glavi zamakne!«

»Zdajle res nimam časa za urarske domislice!« je prhnil kralj. »In čisto vseeno mi je, kje se kaj zamakne! Meni se je zdajle zataknilo! Ne morem pogoltniti praznine v trebuhu ... Kuhaaar, kuhaaar ...!« je jezno klical skozi vrata.

Iz kuhinje se je slišalo žvenketanje pribora, potlej je ves rdeč pritekkel kuhar, priklanjaje se pred kraljem: »Želite, veličanstvo?!«

Kralju je zavrela lakota udarila na jezo. Besno je oponašal nič hudega slutečega kuharja: »Želiiite, veličaaanstvooo! Želim,« je planil kvišku, »da takoj postavite predme moj zajtrk, če ne, se bom zdaj zdaj prelevil v divječanstvo!«

Kuhar je v strahu izpustil prtiček.

»Tako, divje ... ee ... veličanstvo ...! Že prihajam ...! Takole ...! Ste zadovoljni s pogrinjkom, veličanstvo?« je zmedeno jecljal. Kralj je nestrpno odrinil skodelico, da se je s treskom razbila i zatulil:

»Ne izzivaj svoje usode s pogrinjkom, kuhar! Daj zajtrk na mizo!«

»Razzummemm, ddivječčanstvo!« je med begom v kuhinjo jecljal prestrašeni kuhar.

Iz kuhinje je bilo slišati urne korake, nekaj je padlo na tla, se razbilo, potlej pa se je končno prikazal služabnik Alfred, dostojanstveno nesoč kraljev zajtrk. Spremljal ga je kuhar, še ves iz sebe zaradi kraljeve jeze.

»Vvaš ... zzajtrk, dddivječččanstvo ...!« je zajeccljal in brž izginil v kuhinjo.

Kralju so se poželjivo razširile nosnice, usta so se mu razvlekla v najširši kraljevski nasmeh in zakrohotal se je naglo, kot se je prej razjezil.

»Hahaha! Tega sem pa do sitega prestrašil! Hahaha! Ampak zajtrk sem pa le dočakal! Saj sva ga pošteno zaslužila, mar ne, Urarček?! Zdaj pa dober tek! Mmmm ...! Se zavedaš, Urarček, da je to najin prvi zajtrk v novem, upočasnjenem času?! Mmm, pa dajva!«

Brez besed sta vonjala slastne vonjave, odpirala pokrovčke in pokušala kraljevski zajtrk. Čez nekaj časa pa je kralj neznansko skremžil obraz, odložil pribor in zgroženo pogledal Urarčka. »Ti, Urarček! Ali okušaš to, kar jaz, ali pa se mi samo dozdeva?« je glasno prežvekoval zalogaj, kot da ga ne bi mogel pogoltniti.

»Če mislite jajčni namaz, veličanstvo, je resda nekoliko ...« se je izmikal Urarček in smehljaje zmigoval z rameni.

»Kaj nekoliko! Nič prizanesljivosti, Urarček!« Kralj je besno izpljunil zalogaj. »Ne morem verjeti – prvi zajtrk v novem, ukročenem, upočasnjenem času je popolna neužitna polomija!« je besno odrival krožnike. »To sploh ni jajčni namaz! To je ... jajčni beton! To niso kosmiči, ampak kamniči! To ni vanilijeva pena, ampak stena! Ki je ne bi predrl niti z vrtalnim strojem, kaj šele z žlico! Da o čaju, dobrem starem čaju,

sploh ne govorim! To, Urarček, že ne more biti čaj! Nak! To je polivka iz posušenih ptičjih kakcev! Kuharr! Kuharr!« je ihtavo zarjovel razočarani kralj.

»Pssst! Veličanstvo!« si je Urarček pomirljivo položil prst na usta. »Veličanstvo, dovolite mi, da vam nekaj zaupnega zaupam! Med nama, seve!«

Kralj je prenehal rjoveti in se z zanimanjem zastrmel v Urarčka.

»No, povej, Urarček!« je bolj umirjeno zagodrnjal. »A hitro, kajti potlej me čaka neodložljiv opravke s kuharjem!« je spet grozeče zamrmral.

»Saj ravno za to gre, veličanstvo!« se je nasmehnil Urarček.

»Kuhar ni nič kriv! Krive so ure. Ste pozabili, veličanstvo, da sem jih na vašo izrecno zahtevo upočasnil?! Zdaj pač tečejo počasneje! Natanko tako, kot ste hoteli! In kuhar se je ravnal natanko po uri, ko je pripravljaj zajtrk – kakor zmeraj! Le da se je vse, tudi čaj, kuhalo po novih urah. Veliko predolgo, da bi bil zajtrk lahko užiten.«

»Hudiča, spet si me naravnost z nihalom po glavi, Urarček!« je prepadeno zamomljal kralj. »Neužitnost zajtrka je torej premosorazmerna z upočasnitvijo ur! Nič zato, nič zato ...! Se bomo že počasi navadili na ukročni, upočasnjeni čas!«

»Ravno v tem vidim zadrego, veličanstvo! Čas je eno, ure – so pa drugo! Upočasnjene ure še ne pomenijo, da je tudi čas ukročen!«

Kralju je hušknila čez lica senca dvoma, a je vseeno porogljivo pogledal Urarčka in zagodrnjal: »Hočeš reči, da je moja past za čas prazna?! Da nisem ujel divjadi?!«

»Hočem reči, da vse potrebuje svoj čas, veličanstvo! Tudi zajtrk!« je pomenljivo dejal Urarček.

Kralj je z olajšanjem raztegnil usta v kisel nasmešek.

»Seveda ... Seveda, tudi zajtrk! Se bomo že počasi navadili na novi ti-ik, ta-ak ...! Vsak začetek je težak!« je z vzdihom dodal in vstal od mize.

Naenkrat je namreč začutil nezadržno potrebo po gibanju na svežem zraku. Poklical je služabnika Alfreda in mu naročil, naj pripelje konjarja ...

»Konjar, prinesi mi jahalno obleko in pripravi konje za lov! Ko si razgibljem kosti, laže mravljinčim možgane. Tudi tebi ne bi škodovalo, Urarček. Osedlaj še konja za Urarčka, konjar!« je naročal kralj.

»Z veseljem grem z vami na lov, veličanstvo, samo ne vem, če je zdajle ravno pravi čas ...«,« je z dvomom v glasu previdno ugovarjal Urarček.

»Kaj ne bi bil! Saj si sam rekel, da je pravi čas vsak čas, ki ga lahko ujameš!« je trmoglavil kralj, da se je Urarček raje vdal in se le molče priklonil.

Konjar je sporočil, da so konji nared. Že so nameravali odjezditi, ko se je kralj spomnil, da je pravzaprav še brez zajtrka. Zato so se spotoma ustavili pri najbližjem kiosku s pomfritom in si vsi skupaj podložili prazne želodce – na kraljev račun, seve!

»Bolje pomfrit kot lačna rit!« je dobre volje razlagal zadevo kralj, Urarčku je šlo na smeh, udeleženci lova pa so navdušeno vzklikali:

»Naj živi kralj! Naj živi pomfrit!«

»Si slišal, Urarček?!« je kralj zadovoljno dregnil Urarčka pod rebri in spodbodel konja. »Tale pomfrit je rešil polomijo kraljevega zajtrka in kakofonijo kruljenja v mojem želodcu, hahaha! Zdaj pa naprej – v Škrlatni gozd!« je zarjovel in konji so iz nemirnega kopitljanja zdrveli v lahen drnec.

Čeprav je bilo po urah še jutro, je sonce že neusmiljeno pripekalo. Kralj je pojezdil ob Urarčku in med galopom zadihano zaklical:

»Čudno, da ob tej uri skorajda ni več rose! Sonce pa žge kot opoldne! To bo vroč dan, Urarček!« je spodbodel konja in oddirjal dalje.

»Dajmo, malo hitreje, Jupiter,« je priganjal svojega ognjenodlakca, da bi čim prej prišel v zaslon dreves.

»Uf, se prileže malce sence! To bo vroč dan, Urarček!« je zaklical Urarčku, ki je pravkar prijezdil vštric.

»Je že, veličanstvo, je že!«

»Jupiter se je že trikrat spotaknil,« je upehano in zaskrbljeno zaklical kralj, božajoč svojega rdečedlakca po ognjeni grivi. »Kaj ti je, prijatelj stari? Greva malce počasneje!« mu je nežno privil vajeti.

»Ta preklicana vročina! Le kam je izpuhtela rosna svežina jutra?! Hej, Urarček, je tudi tebi tako vroče?!«

»Kaj mi ne bi bilo, veličanstvo!« je zaklical Urarček, kajti vročina je bila bolj in bolj neusmiljena.

Konji so hrzali, se spotikali in se vzpenjali na zadnje noge, kot bi se branili iti naprej. Celo lovski psi so počasi pozabili na radosten lajež in cvileč, z do tal visečimi jeziki so komajda še sledili konjem.

Tam, kjer je ježo spremljala senca dreves, je še šlo, ko pa so prijezdili na čistino, v visoko valujočo travo, so konji zmeraj bolj utrujeno preskakovali jarke in podrta debla na poti.

Tako pregretega jutra ni pomnil nihče, pa so bili med gonjači trije častitljivo stari lovci! Tudi ptice so se poskrile v globoke krošnje dreves in med goste veje grmovja ter pozabile cvrkutati. Do Škrlatnega gozda pa je bilo še najmanj pol ure ježe ...!

Ob kraljevo stran je upehano prijezdil vodja lova. Spoštljivo je naravnal svojega vranca v korak kraljevega rdečedlakca in zaklical:

»Veličanstvo, konji se spotikajo! Tudi psi ne morejo več! Komaj še sledijo tempu! Moramo se spočiti, veličanstvo!«

»Preklete, res se moramo! V hodu naprej!« se je upehano strinjal kralj in pridržal Jupitrove vajeti v lagoden tek.

Vodja lova je zdirjal nazaj, zatrobil v rog in sporočil kraljevo odločitev lovcem. Olajšano so pritegnili vajeti utrujenih konj in izdelani od dolge ježe z vročino, obviseli v sedlih kot prazne vreče, bolj malo podobni kraljevim lovcem.

Vodja lova je pojezdil do kralja. Jasno kot beli dan je namreč bilo, da z lovom ta dan ne bo nič.

»Veličanstvo, bojim se, da z lovom ne bo nič!« je spoštljivo dejal kralju.

»Sonce je previsoko! Niti sledu rose ni več na travi! Psi so utrujeni in ne bodo več mogli iskati sledi! Čudno, ob taki uri! Kaj takega res ne pomnim, veličanstvo!«

»Tudi jaz ne!« je jezno prhnil kralj.

Urarček pa je porogljivo zaklical: »Nič čudnega, veličanstvo!«

»Kakšno jutro!« se je spet pridušal kralj.

»Kakšen dan, veličanstvo!« mu je porogljivo odvrnil Urarček.

»Ja, res, jutro kot dan! Še list se ne zgane! Še ptice so umolknile! Najbolje, da odjahamo nazaj!« je sklenil kralj.

Toda bili so predaleč, da bi v naraščajoči vročini še lahko pojezdili v grad. Konji so bili žejni in pretrujeni. Morali so se spočiti. Zato je vodja lova predlagal, naj bi šli naprej do Srnje jase. Tja bi lahko v lahnem drncu prijezdili brez večjih naporov, saj ni bilo več daleč. Vročina je naraščala in brez oklevanja so se takoj odločili za Srnjo jaso.

Pričakala jih je s senco, ljubo, osvežujočo senco. Zdaj so bili na varnem pred pripeko in lahko so se odpočili in odžejali po mili volji.

»Kakšna ježa! Kot bi jezdil skupaj z vročinskim valom!« je kralj upehano ustavljal svojega konja.

»Saj ste jezdili, veličanstvo!« mu je zaklical Urarček, pritezaje vajeti.

Razjahali so konje, jim sneli sedla ter jim obrisali potne hrbte. Psi so z visečimi jeziki polegli v senc dreves in kdaj pa kdaj utrujeno zacvilili.

»Ne pustite konjev k vodi, dokler se ne ohladijo!« je naročal konjar.

Kralj je ljubeče brisal hrbet svojega upehanega ljubljenca in mu prijazno šepetal v ušesa. »Hooo, hooo, le počasi, prijatelj!« je miril nervozno žival. »Ah, ubogi moj Jupiter, kar kaplja od tebe!« mu je nežno brisal od vročine premočena pleča.

»Človek bi skoraj pomislil, da smo odšli na lov za vročino!« se je obrnil k Urarčku. »Merjasca! Namesto na srni, sem pristal tukajle na Srnji jasi!« se je pridušal.

»Lahko bi rekli, da je skoraj ... takooo, veličanstvo!« je utrujeno zazelhal Urarček in si v senci drevesa odločno potegnil čepico čez oči.

Kralju se je zdelo Urarčkovo zehanje v danih okoliščinah naravnost imenitna ideja, zato ga je sklenil nemudoma posnemati. Predal je konja konjarju, se počil pod mogočen hrast in naročil vodji lova, naj ga zbudi, ko bo čas za odhod proti domu.

Tako so kralj, Urarček in lovci prespali utrujajočo vročino. Potlej so se, sicer osveženi, a še zmeraj strašno nejevoljni zaradi zamujenega lova, v pospešenem galopu vrnili v grad.

Kralj je tokrat prepustil oskrbo Jupitra konjarju, sam pa je skupaj z Urarčkom jezno in razočarano zakoračil naravnost v svojo sobano. Vihravo je odvrigel bič in sezul škornje

s tako ihto, da so odleteli naravnost v budilko ter jo prevrnili, da so ji zvonci grozeče zazveneli.

»Kakšen zacopran dan ... večer ...!« je robantil kralj. »Res zacopran dan! Urarček, kaj pravzaprav sploh imamo – dan ali večer ali nekaj med večerom in nočjo?!«

Urarček se je zvonko zasmel ter porogljivo pogledal kralja.

»Kakor pač vzamete, veličanstvo! Po urah sodeč, je dan, po času sodeč, pa večer ...! Spet ste pozabili na upočasnjene ure, veličanstvo!«

»K vragu, upočasnjene časoklepke!« je jezno zapihal kralj. Pri vratih se je oglasilo trkanje in vstopil je služabnik Alfred.

»Veličanstvo, dovolite, zdi se mi, da je čas za avdience!« se je spoštljivo priklonil pred kraljem.

Kralj je skočil pokonci in se zastrmel v služabnika, kot bi se mu ravnokar prikazal duh.

»Pri bogu, Alfred, za kakšne avdience neki!? Jaz bi prej rekel, da je zdajle čas za večerjo!«

Toda Alfred je vztrajal, da so zdaj neusmiljeno in nepreklicno na vrsti avdience. Ubogi kralj! Kaj pa je hotel. Klicale so ga vladarske dolžnosti in moral se je vdati, čeprav bi se mu veliko bolj prilegla kakšna sočna avdience s pečenimi kurami. Utrujenost in lakota gor ali dol, čakali so ga tuji diplomati.

»Naj veličanstvo oprostí,« je v zadregi dejal Alfred, »toda tuji diplomati so danes, kako bi se izrazil, zelo ... nepotrpežljivo nestrpni ... Rekli so celo, da bodo v bodoče svoje avdience odpovedali, če bo veličanstvo ...« se je muzajoče zagledal v Urarčka. »Če bo veličanstvo še naprej goljufalo z urami ...!«

»O čem vendar trobentaš, Alfred!?« je planil kralj.

»Zdi se, veličanstvo, da so vsega krive vaše ... naše ure. Kajti vsi so nenehno pogledovali nanje, potlej na svoje, pa spet na vaše ... Naj mi veličanstvo oprostí, a zdi se mi, da so prepričani, kako jih na debelo goljufate z urami!«

»Pri vseh merjascih! Si slišal?! Spet me je čas z nihalom po glavi!«

Urarček ni imel časa za odgovor, kajti Alfred je že najavil turškega generala.

Vzravnan, da so mu odlikovanja visela ravno kot na steni, je prikorakal v sobo, se togo priklonil kralju in ne da bi počakal dovoljenje, po vojaško raportiral:

»Globoko užaljen, v imenu svojega sultana izjavljam, da strategija goljufivih ur ne more priti v poštev kot sredstvo za častna pogajanja z našim veličanstvom!« Potlej se je suho priklonil in odkorakal, preden je kralj od osuplosti zaprl usta.

»Kakšna strategija goljufivih ur?! O čem neki pa trobenta, Urarček?!« se je zmedeno zastrmel v Urarčka.

A že je, tokrat hitreje od Alfredove najave, privršala v sobano prelepa indokinska princesa, ovita v oblake svilenih tančic in dišav.

»Spoštovano veličanstvo, če je goljufija z urami edina osvajalska taktika, s katero kanite osvojiti žensko, potlej vam povem, da je to sila otročja taktika! Še posebej ...,« je premerila kralja s črnimi očmi, »če gre za kralja ..., ki bi rad osvojil princeso ...!«

Kralj je ves iz sebe, malce od princesine lepote, malce od presenečenja nad njenimi besedami, zamrmral: »Kakšna osvajalska taktika?! Princesa, saj vas komaj poznam ...!«

Toda princesa se ni niti najmanj potrudila, da bi ga sploh poslušala. V oblaku dišav in svile je z globokim priklonom odvršala iz kraljeve sobane ter pustila zmedenega kralja nesrečno zijati v vrata.

»Urarček, o čem vendar prepeličijo?!« je golčal kralj ter nepremično zrl v vrata, skozi katera je izginila indokinska princesa. »Mar so danes vsi znoreli?!«

Alfred pa je pravkar najavljal zadnjo avdienco – častitljivega angleškega lorda Mclocka. Lord Mclock se je dostojanstveno priklonil in vljudno počakal, da mu je kralj primaknil stol. ubogi kralj si je na skrivaj oddahnil, saj ni bilo videti, da bi mu tudi od lorda grozilo kaj neprijetnega, čemur ne bi mogel biti kos.

»Če dovolite, veličanstvo,« je zelo obetavno začel lord. »Za vsakega pravega lorda je točna ura stvar časti! Netočnost, četudi kraljeva, je torej največja žalitev, ki zadeva srž slehernega pravega lordskega bistva!« Po teh besedah je hladnokrvno vstal, brez nadaljnjih pojasnil pogledal na uro, potlej še na kraljeve ure, se priklonil in jo mirno ubral iz sobane.

»Kakšna netočnost neki, saj je vendar zdajle ura za avdienco?!« se je kralj nemočno zagledal v ure in se utrujeno zrušil v kanape.

Kar je preveč, je preveč! Kralju je bilo čez glavo upočasnjenih ur, katastrofe z zajtrkom, zamujenega lova, prismuknjenih avdienc in sklenil je, da se kar brez večerje odpravi spat. Saj bi zagotovo spet šlo kaj narobe! Vse rabi svoj čas, kot je rekel Urarček. Tudi nove, upočasnjene ure!

»Jutri bo morda vse bolje teklo!« se je tolažil kralj in kar na kanapeju utonil v spanec.

Naslednji dan je bil zajtrk za spoznanje manj užiten, lov ne najboljši in tudi druge reči niso kaj prida uspevale po novih, prepolovljenih urah. Čez nekaj dni še zmeraj ni bilo nič drugače in kralj je bil zmeraj slabše volje. Kaj ne bi bil, ko pa so ga upočasnjene ure naprej in naprej spravljale v zagate. Kot bi se mu rogale! Še najbolj varno se mu je zdelo, če je igral pikado z Urarčkom. Vsaj na pikado ure niso imele nobenega vpliva in kralj je znova in znova s puščicami zadeval v središče ter si dajal duška za moreče tiktakaste težave.

Med eno takih posebej uspešnih iger, ko se je bližal res kraljevskemu rezultatu, ga je presenetil služabnik Alfred s pravo goro pisem, ki so prispela tistega dne. Bilo jih je toliko, da je bilo Alfreda komaj videti izza grmade na vozičku, ki ga je pririnil v sobo. Kralj je od presenečenja odvrigel pikado in zabrundal: »Lej no, toliko pisem pa že dolgo nisem dobil! Si jih že pregledal, Alfred?!«

Alfred je za trenutek okleval, potlej pa počasi zategnil: »Seem veličanstvo ...«

Kralj je sedel za mizo in mu pomignil, naj mu prinese pisma.

»Najprej tista, ki me bodo spravila v dobro voljo!« je rekel in zdelo se je, da je kar zaživel. Alfred pa se ni premaknil. Stal je, mencial ter pogledoval Urarčka.

»No, bo kaj, Alfred?!« ga je nestrpno priganjal kralj.

Alfred je v obupu povetil glavo.

»Bojim se, veličanstvo, da ni nobenega pisma, ki bi vas lahko spravilo v dobro voljo!« je nesrečno dejal.

Kralj se je nejeverno zastrmel vanj, kazaje z roko na grmado pisem na vozičku.

»Hočeš reči, da med vso to pisemsko kramo ni niti enega pisemca, ki bi zvišalo živo srebro moje dobre volje?!«

Alfred je zmajal z glavo in poklapano dejal: »Bojim se, da ne. Razen, če so veličanstvo nenadoma začele veseliti pritožbe!«

Kralj je razdraženo stopil k vozičku ter začel srdito prekopavati grmado pisem.

»Hočeš reči, da je vsa tale pisemska predstava samo navadna pritožbena burleska?! Cmeravzarsko jadikovalstvo in nič drugega ...!« je ogorčeno zagolčal in se zatopil v eno od pisem, ki mu je po naključju ostalo v roki.

Dlje kot je bral, bolj se mu je obraz mračil in čez nekaj časa se je nesrečno sesedel v naslanjač.

»Vidim, vidim, Alfred! Res so same pritožbe!« je zaječal in polglasno žebiral pismo, čudeč se tistemu, kar je prebiral.

»Spoštovano veličanstvo, zaradi ... žbdbžbdbž ... vam z vsem spoštovanjem sporočamo, da je življenje po novih urah postalo popolnoma neobvladljivo, zato ne moremo več odgovarjati za posledice. Vaše, po novem uglašene ure ...«

Kralj je jezno zmečkal pismo in se zagledal v Alfreda.

»Hudiča, Alfred! Mar me tudi v pismih čas z nihalom po glavi?!«

Alfred je žalostno prikimal, se sklonil ter začel pobirati pisma, ki so bila raztresena po tleh.

»Same ljube – oprostite, neljube – pritožbe čez vaše prepolovljene in upočasnjene ure, veličanstvo!« je žalostno mrmral.

A zdelo se je, da tega dne za kralja še ne bo konec težav. Kot da ni že vse zadosti iz tira tiktakalo, se je za vrati kraljeve sobane zaslišal neznanski hrup. Slišati je bilo razburjene glasove, ki so prihajali vedno bliže. Alfred je brž stekel pogledat, kaj se dogaja, a ni mogel več kaj prida usmerjati dogajanja. Če je čas iz tira, je pač iz tira. Le toliko je še utegnil, da je kralju napovedal sila neprijetne po-avdiience s »podaniki njegovega veličanstva«, kot se je izrazil. Potlej je šlo vse po novem tiktaku po zlu.

Tokrat je bil kralj res prepričan, da jih dobiva z nihalom po glavi.

Najprej je planila nadenj pekovka, ki je pekla tudi rogljičke za kraljevi dvor.

Jezno je razsula po kraljevi komodi celo košaro štručk, prest in žemelj in zajadikovala kot ovdovela princesa.

»Kar je preveč, je pa preveč, veličanstvo!

Zaradi vaših prepolovljenih ur sem danes izgubila vso peko! Poglejte, pogledajte, veličanstvo, moje preste, štručke, rogljičke, piškote, žemlje, kruh – vse prevzhajano in prepečeno! Kot iz betona narejeno! Prosim vas, veličanstvo,« je smrkala, »je tole kaj podobno mojim rahlim, puhastim rogljičkom, štručkam, piškotom, žemljicam, kruhkooom ..., ki jih je samo veličanstvo tako rado hrustljalo pri zajtrku in na kraljevih zakuskah!

Oooo, vsa moja peka je šla z novim tiktakom po zlu! Vprašujem vaše veličanstvo, mar po novem tiktaku podložniki nimajo več pravice do ... do najbolj vsakdanjega ljubega kruhkaaa ...?« se je skoraj zadušila v solzah.

Kralj se je v zadregi prestopal z noge na nogo, pobiral štručke v košaro in momljal: »Draga pekovka ...«

»Kaj draga pekovka!« mu ta ni dala do besede. »Draagi, ljubi kruhek, veličanstvo ...!«

Tedaj je planil v sobano kraljevi vrtnar, obupano kažoč na košaro, polno ovenelih rož, ki jo je nosil v roki.

»Drage, mile, ljube rožce, ki so mi danes zvenele! Najlepša gredica kraljevskih rožnatih vodenk! Kakšna žalost, ah, veličanstvo!

Pa gardenije in felicije, ki so, zalite po novih urah, žalostno ovenele na soncu! Nihala upočasnjenih ur vašega veličanstva so jim odbila zadnji gong ... ooo ...!« Kralj je hotel nekaj reči, a ni prišel do besede, kajti v sobo je pritarnal ribič, zavijajoč se v prazno ribiško mrežo.

»Oh, moja ladja!« je tožil. »Morala bi pluti s plimo, pa je nasedla na čereh, kjer jo je prehitela oseka! Oseka vaših upočasnjenih in presušenih ur! Zbogom, moja ladja, zbogom ribice in rakci, vse je presahnilo v oseki ur!«

Kralj je v zadregi stopal od pekovke do ribiča, od ribiča, do vrtnarja in nerazumljivo momljal nekaj kot: »Dragi ribič, draga pekovka ..., dragi vrtnar ..., vse se bo uredilo, obljubim! Dajem vam častno kraljevo besedo, da se bo do jutri zjutraj vse uredilo! Urarček, reci vendar kaj!« se je v obupu obrnil na Urarčka.

»Mislim, da ste vi na potezi, veličanstvo!« je ta skomignil z rameni.

»Saj vem, saj vem, že premišljudem!« je godrnjal kralj, držeč se za glavo.

»Nič ne premišljajte, veličanstvo! Raje storite!« je ogorčeno zajezikala pekovka in pobirala v košaro svoje preste, štručke in rogljičke. »Vse ima svoj čas – tudi kruh,

veličanstvo!« jo je ihtavo ubrala iz kraljeve sobane.

»Tudi plima in oseka imata svoj čas, veličanstvo!« je razstiral svojo prazno mrežo ribič, se počasi priklonil in odšel za pekovko.

»Tudi rožce, rožce imajo svoj čas!« je tarnal vrtnar, obupano pogledoval svoje zveneče rože ter jih ljubeče polagal nazaj v košaro. Priklonil se je kralju in ves solzen zapustil sobano, kjer je kralj, ne vedoč, kaj bi, razočarano pogledoval ure.

»Luciferske časotulje!« se je hrupno sesedel v naslanjač.

»Zdi se mi, da bom znorel, Urarček – kot da sem se znašel v časovnem stroju! Ničesar več ne razumem!«

»Saj je vendar tako preprosto, veličanstvo!« se je muzal Urarček. »Hoteli ste upočasniti čas, da bi bila vaša brada spet črna, če se ne motim?!«

Kralj je, potopljen globoko v naslanjač, utrujeno prikimal.

»Res je, Urarček.«

»Zato ste zahtevali, naj vam upočasnim ure ...«

»Ja, kaj pa bi drugega ...?« je nesrečno zamrmral kralj.

»Mislili ste, da boste tako ujeli čas! Da ste iznašli nadvse učinkovito past za čas,« je neusmiljeno nadaljeval Urarček, da je bila kralju vsaka beseda kot udarec z nihalom po utrujeni glavi.

»Misli, Urarček! Misli ...« je trpeče zamrmral kralj.

»Pa še zmeraj mislite, da ste lahko vi lovec, čas pa divjad, veličanstvo?!« je nenadoma dobrovoljno vprašal Urarček.

Kralj se je utrujeno, blede nasmehnil: »Ne znam več misliti, to je tisto, Urarček ... Poglej, najprej je bilo narobe, ker so ure tekle prehitro, zdaj, ko tečejo počasi, je pa spet vse narobe! Še bolj kot prej ...«

»Skrivnost je preprosta, veličanstvo ... Sila preprosta! Prej ni bilo nič narobe! Le vam se je zdelo narobe! – Samo zdeelo ... V resnici pa so ure tekle vštric s časom in čas vštric z urami in mi vštric s časom in urami!« je nagajivo pogledal kralja in se namuznil. »Le vi ste hoteli zaostajati, veličanstvo! In ker se čas ne zmeni za ukročene

ure, je tekel naprej! Zato ste ostali brez užitnega zajtrka, pa brez kosila, brez ulova, brez avdienc ..., pa pekovka brez peke, ribič brez ulova in vrtnar brez rož!«

Kralj je malodušno sklonil glavo in trpko dejal:

»Ves čas sem samo tekel za časom! V resnici pa sem ga hotel ustaviti ... Uloviti v pest – past!«

»Čas je bumerang, ki te udari v glavo, veličanstvo. Ste pozabili?«

Kralj se je grenko nasmehnil in se zamišljeno pocukal za brado.

»Nisem, Urarček! Čas je lovec, ki ustrelil naravnost v srce!«

V kraljevi sobani so začele biti in dingdongati upočasnjene ure. Kralj se je zdrznil, prisluškoval prepolovljenemu bimbamu in žalostno nakremžil obraz.

»Bi-im, ba-am, Urarček! Ampak moja brada ni nič bolj črna! Morda le za nitko bolj srebrna ...«

»Naj jih uglasim po starem, veličanstvo? – Ure?« je tiho, tolažeče vprašal Urarček.

»Kar odvij jim pljuča! Naj s polnimi pljuči zajamejo zrak, Urarček,« je utrujeno pokimal kralj. »Pravzaprav se mi kar malce toži po starem tiktaku. Nekam bolj ubrano, prijazno zveni ...« je kralj utihnil ter prisluškoval prepolovljenemu tiktaku, »kot tale novi ti-ik, ta-ak ...! Spusti jih, spusti, Urarček! Naj si dajo duška, urce! Jaz pa bom medtem času iztrgal nekaj minutic brezčasnega pozabljenja v spanju!« je kralj odmaknil naslanjač in si začel sezuvati škornje.

»Kar tukajle, na kanapeju prespim ... Veliko bolj prijazno je kot v preveliki kraljevi postelji ...« Kralj se je zvil na kanape, zazelhal in skoraj v trenutku zaspal.

Ubogi kralj! Tako ga je utrudil lov na čas, da se niti pokriti ni utegnil. Urarček ga je nežno pokrtil s plaščem, zmajal z glavo in se lotil svojega urarskega posla.

Druga za drugo je odpiral vratca ur, jim pobiral nihala in uravnaval mehanizme po starem dobrem tiktaku. Delal je hitro in previdno, da ne bi prebudil spečega kralja, ali da si ta ne bi morda še premislil.

»Ah, urce moje! Odvijem vam pljuča, kot bi mignil! Le nič strahu, urice moje!« se je pogovarjal s svojimi urami Urarček. »Je že dobro, je že dobro, časotice moje! Glavno

je, da spet tiktakate s polnimi pljuči! – Ubrano in točno – kot se spodobi za predilke časa!«

Kralj pa je medtem iskal pozabljenja v spanju. A celo v sanjah ni našel miru. Nemirno se je premetaval sem in tja in bil z rokami okrog sebe, kot bi se nečesa branil.

Sanjal je, da je pred gradom semanji dan ... Ah, lahko si kupil, kar si hotel – od kure do sladolednega vozička, od lectovih src do mesarskih nožev, od tovornjaka do raglje!

Prav pred grajskimi vrati pa je stal na kričeče pobarvanih hoduljah zares čuden patron, ki je na vse grlo kričal, da prodaja čas.

»Prodajam čas! Prodajam čaaas ... Poceni čas ... Vsakršen čas ... Kupite vsaj nekaj hektolitrov časa ... Čaaas! Poceni čaaas!« je nesramno navijal ragljo, da je šlo skozi bobniče. »Čaas za vaaas!« Kralj si ni mogel kaj, da ga ne bi ogovoril: »Pravite, da prodajate čas?!«

»Je mar prepovedano, veličanstvo?!« je nesramno dejal patron na hoduljah.

»Prepovedano je goljufati, ne prodajati!« je napeto dejal kralj.

»Kdo neki pa goljufa, veličanstvo?!« je sladko dejal čuden patron in zaklical med brenčečo množico na trgu. »Veličanstvo bi rado vedelo, kdo goljufa!«

Do kraljevih ušes se je dvignil dolg, mrmrajoč krik množice:

»Nihče, veličanstvo! Na semnjuuu ... nee ... prodajamooo ... goljufijeee ...!«

»Tebe! Tebe sprašujem, capin hoduljasti! Nisem še slišal, da bi na semnju prodajali čas!«

Goljuf je priliznjeno prihajal bliže. »Pa zdaj slišite, veličanstvo! In lahko mi verjamete, da je res, kot tule stojim pred vami!« se je ošabno izprsil. »Verjemite, veličanstvo, res nimam časa, da bi prodajal prazne marnje po semnju! Pa prepričeval nejeverneže v obstoj časa!« »Kje pa ga imate ... čas?« je nejeverno zategnil kralj.

»Tamle, v tistih velikih cisternah, če že hočete vedeti!« je nesramno odgovarjal neznan capin.

Kralju se je zavrtelo v glavi in vznemirjen je komajda izustil: »Po čem pa ga prodajate?!«

Hoduljasti capin se je predrzno zagledal v kralja in se zarežal:

»Čas je zlato, veličanstvo! Prodajam ga – za zlato! Ali pa – za kraljeve draguljeeee ... Diamanteee! Rubineee! Smaragdeee! Bisereee! Cekineee! Hahahaha! Čas je zlato – zlato za čas ..., veličanstvo!«

Kralju se je zameglilo pred očmi.

»Koliko ga prodaš?!« je hlastno poizvedoval.

»Kolikor hočete, veličanstvo! – Nekaj minut ..., ur ..., dni ..., let ..., desetletij ...! Kolikor potrebujete!«

Kralj je globoko zajel sapo: »Napolnite mi celo zakladnico časa!«

»Celo zakladnico?!« je zvito dejal capin in se s pogledom zavrtal v kralja. »Veličanstvu pa, kot kaže, pohajajo zaloge časa ... Hitreje kot zakladi ... bi rekel! Zakladnico, pravitee? To, veličanstvo, pa ne bo ravno poceni,« je zategnil, kot da si premišlja.

Kralj je v strahu, da bi si goljuf premislil, brž zaklical: »Saj ne pričakujem, da bo poceni! Torej ...?! No ... koliko ...?!«

Capin je raztegnil usta v uslužen nasmešek in zahreščal:

»Nooo ... Pa naj bo! Zakladnico za zakladnico! Vi meni zakladnico kraljevih draguljev, jaz vam zakladnico časa ...!«

Kralju je ušel globok vzdih olajšanja. »Velja!« je hitro rekel.

»Velja!« se je pohlepno zarežal capin in porogljivo pogledal kralja.

Kralj je dal brž izprazniti celo Vzhodno zakladnico kraljevih draguljev in zlata in jih presul v capinove cisterne.

O, kako so se kotalili; drobni, težki, kot malo večji pesek veliki diamanti, rubini, smaragdi, biseri ..., žvenketali so cekini, krone in zlati kelihi ... Goljuf jih je pohlepno pretakal med rokami, jih presipal, presipal ... in požrešno mrmral:

»Ah, kako so žitki, iskreči ... aaah ...! Kako drsijo, cingljajo ...!«

Potlej je s treskom zaprl cisterno in se obrnil h kralju.

»Tako! Zdaj pa vaš čas, veličanstvo! Napolnim vam celo zakladnico časa!« je mrmral in začel nalivati kralju čas.

Kralju se je zdelo, da sliši drobencljati sekunde ..., kapljati minute, curljati ure ..., žuboreti dneve, pritekati mesece ...!

»In zdaj leta in leta časa za vas, veličanstvo ...« je hlastno mrmral capin in nalival čas iz cevi. »Pa še desetletja! Natočim vam desetletja in desetletja časa, veličanstvo! In nikar ga prehitro ne porabite, veličanstvo!«

A kralj je komajda slišal, kaj govori capin. Prisluškoval je težkemu, bobnečemu šumu cele reke časa, ki je pritekala v njegovo zakladnico ... Zakladnica draguljev za celo zakladnico časa ..., to je bila kupčija življenja!

Po capinovem odhodu je kralj hlastno odprl vrata zakladnice, da bi si v miru ogledal kupljeni zaklad.

Oh, kako je bil razočaran in ponižan, ko je odkril, da ni v njej niti litra, niti kapljice, niti rosice časa! Šele tedaj ga je spreletelo spoznanje, kako nesramno je bil ogoljufan od navadnega hoduljastega capina!

Ves obupan je zadrlesknil vrata zakladnice ter na pol v joku, na pol v jezi zakričal: »Goljuf! Goljuuuf ...!«

Sanje so bile tako strašne, da se je kralj s krikom na ustnicah prebudil in se prepadeno zagledal v Urarčka. »Kje sem?! Seveda – sanjalo se mi je ...« si je olajšano oddahnil. »Kakšne sanje, Urarček! Kakšne sanje ...«

Takrat so ure v kraljevi sobani udarile polnoč. Zadingdongale so, zabimbamale in zakukale v starem, ljubem ritmu in kralj se je začudeno zagledal v Urarčka. »Kaj slišim?! Si jih že uglasil po starem, Urarček ...?« je rekel in tiho poslušal ubrane glasove ur. »Pravzaprav čisto prijazen tiktak,« je zavzdihnil. »Res so čisto prijazne, tiktakaste časoklepke ... Prijaznejše od mojih sanj! Kakšne sanje, Urarček ...!«

»Videti so bile precej neprijetne, veličanstvo!« je previdno rekel Urarček.

»Kaj neprijetne!« je zgroženo zavzdihnil kralj. »Naravnost grozne so bile!«

»Poslušaj!« je rekel in od začetka do konca, do vseh nadrobnosti natančno razložil Urarčku strašne sanje o goljufu, ki je prodajal čas.

»Ogoljufan sem bil od navadnega hoduljastega capina!« je pobito pripovedoval kralj.

»Nihče vas ni ogoljufal, veličanstvo! Sami ste se!« je tiho dejal Urarček. »Nihče ne more ogoljufati časa, ne da bi bil sam ogoljufan! Čas teče, teče in uteče – tudi iz

kraljeve zakladnice!«

Kralj se je obupano zastrmel v Urarčka.

»Oh, Urarček, Urarček! Kaj naj storim? Kako naj čas ustavim in zadržim?!

Saj vem, da se mi je to z goljufom le sanjalo. Vse drugo, pa je žal res ... Res je, da sem hotel upočasniti, ukrotiti, ustaviti čas! Res je, da sem iz kraljevega lovca postal divjad! Da je čas lovec, ki me preganja ...! Da je moja brada vsak dan manj črna in moja noga nič več poskočna kot srna!«

V kraljevi sobani je nastala tišina. Le ure, po starem tiktakajoče ure, so prijazno tekle večni tiktak, kot bi hotele potolažiti žalostnega kralja.

»Preveč razmišljate o času, veličanstvo!« je čez nekaj časa spregovoril Urarček.

»Ko boste pozabili nanj, vas ne bo več preganjal! Poglejte mene, veličanstvo! Ukvarjam se s časom, za kaj drugega nimam časa!«

Kralj se je potrto zastrmel v Urarčka.

Le kako naj pozabi na čas, ko ga je vsak trenutek manj. Kako naj ne vzdihuje za zlatimi časi, ko je bila njegova brada še črna in njegova noga poskočna kot srna!

»Nikar ne vzdihujte za zlatimi časi, veličanstvo!« se je nasmehnil Urarček, kot bi znal brati kraljeve misli. »Zlati časi so zlato, ki še ni presejano. Nesrečni pa tisti, ki jih še nismo utegnili osrečiti! Osrečite jih torej!«

»Kako naj jih osrečim?« je zmajal z glavo.

»Boste pa osrečili koga drugega!« je pomenljivo dejal Urarček.

Kralj je vstal in se začel zamišljeno sprehajati po veliki sobani, spotoma mrmrajoč si v brado nerazumljive besede. Premišljeval je o svojih upočasnjenih urah, o goljufu, ki je prodajal čas, o pekovki, ki je izgubila peko, o ribiču, ki je izgubil ladjo, o vrtnarju, ki so mu zvenele rože ...

Nenadoma je razumel Urarčkove besede o času, ki ga je treba osrečiti! – Čeprav za koga drugega! Ne da bi še kaj dosti okleval, je sklenil podariti po tri rdeče dragulje iz Vzhodne zakladnice ribiču, pekovki, vrtnarju in vsem, ki so jih onesrečile ter oškodovalle njegove upočasnjene ure.

In čudno! Ko se je takole odločil, mu je v prsih nekaj odleglo in se zalesketalo kot biser srečnega časa. »Kako nenavadno,« se je obrnil k Urarčku, »saj gre samo za nekaj rdečih draguljev! Meni pa je tukajle pri srcu odleglo, kot če bi bil odvrigel tono zlata! Kot bi samemu sebi podaril darilo za rojstni dan!«

»Saj ste si ga, veličanstvo!« je nežno dejal Urarček in smehljaje pogledal kralja.

»Zdaj ste pravo vročanstvo ...! In priznati moram, da vam vloga vročanstva mnogo bolj pristaja kot vloga divječanstva!« se je nasmehnil.

»Veš kaj, zdi se mi, da sem kar malce pozabil razmišljati o tistih časih, ko je bila moja brada še črna in moja noga poskočna kot srna! Ali ni čudno?« je veseleje povzel kralj.

»Kot bi pokopavali izgubljeni čas, veličanstvo! – Za to imamo grobarje!

Osrečimo raje čas, ki nam je na voljo!« se je smejal Urarček.

»So te mar ure učile modrosti, Urarček? Ali pa si morda v urarja preoblečeni modrec?« se je čudil kralj in hvaležno pogledoval Urarčka.

»Kakor vzamete, veličanstvo! Kakor čas: enkrat pravimo, da je hud, drugič zlat, begoten, izgubljen, lep, nov, podarjen, umazan, nor, zaprašen, ukraden, železen, prekoračen, zamujen – nikoli ni samo čas! Zmeraj mu prisojamo tak ali drugačen obraz. Čeprav mu je vseeno. Čas tako hitro teče, da se ne utegne pogledati v zrcalo!« je mirno pojasnjeval Urarček.

Kralj se je grenko zasmel: »Jaz pa tega kmalu ne bom več hotel.«

»Boste pa gledali kaj drugega, veličanstvo,« se je tolažeče nasmehnil Urarček.

»Ste že sploh slišali za koga, ki bi mu lasten odsev v zrcalu ugajal?« je tolažil kralja.
»Razen nesrečnega Narcisa seveda. Zanj pa bi bilo sploh veliko bolj zdravo, če bi si malo manj ugajal!«

Kralj je veselo pogledal Urarčka, se pocukal za brado in olajšano zavzdihnil: »Še malo, pa ti bom verjel, Urarček! Kar malce pobotal sem se s časom, čeprav še zmeraj prehitro teče, da bi mu lahko segel v roko.«

Kralj je stopil h oknu, razgrnil zavese in se zagledal v dehtljivo majsko noč.

Zvezde so sijale na nebu trepetave in zlate. So zvezde večne? Kralj se je zavedel, da je včerajšnje jutro enako nedosežno, kot bo jutri današnja noč, zato je hotel čim dlje

zadržati ta zvezdni pogled. »Steši si ladjo trenutka, pritrđi ji jambor stoletij, obdaj jo z vonjem tisočletij ... in zaplul boš po reki časa ...,« je sam pri sebi mrmral kralj ter upiral oči v zvezdnato majsko nebo. Potlej je počasi zagrnil zavese in zamišljeno dejal Urarčku: »Čudno! Minevam, a z vsakim dnem me je več ...!«

»Naj vam povem pravljico, veličanstvo?! Pravljico ... o času?!« je tiho vprašal Urarček.

»Povej, povej, Urarček!« se je kralj zleknil na kanape. »Tako dobro dene, če se dan konča s pravljico!« je vzdihnil.

Urarček je primaknil stol bližje h kralju in začel pripovedovati:

»Nekoč je iz večnosti pritekla reka časa in potegnila v svoj tok vse, kar je živelo ... Mravlje in trave, ljudi in metulje, drevesa in kite ... Tako je reka odnašala s seboj gnezda, ki so jih spletale ptice, brloge, ki so jih dolbli medvedi in palače, ki so jih zidali kralji. Razen pravljic. Kajti pravljice ..., pravljice, veličanstvo, so doma v večnočasju ...,« je Urarček smehljaje pogledal kralja.

»in tako je, v neki s soncem obsijani deželi živel kralj Min, ki se ni hotel starati ...«

Je bil Čas premogočen kralj,

v dvoboju z njim Min brez medalj,

Čas lovec, ki lovi divjad,

Min jelen, ki drvi v prepad.

Je sklonil glavo Min vladar

pred njim, ki bil je carjev car,

od tod do večnosti obal,

Čas je edini pravi Kralj.

Vsi jadramo z njegovo plimo,
za hipec tu, in že smo mimo,
le sredi pravljicnih sipin
je večnost pravljic za spomin.

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Osolin Sabina
- 95.176.164.29

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
 2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
 3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
 4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)